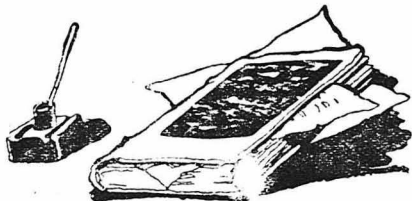

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΕΜΦΥΛΙΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΝΟΥΤΣΟΣ

Ένας Έλλην Δέν Ζουάν στο σερράκι του Άλη Πασά. Πώς ώργάνωσε την Όμοσπονδία του Ζαγοριού. Ο Όδυσσεύς Άνδρουτσος στην άγχρόνη! Μία δραματική σκηνή στη ρίξα του πλατάνου. Νούτσος και Πασόμπης. Ο Άλέξης στάς διαταγές της Έπαναστατημένης Ελλάδος. Δεύτερη συνάντησή του με τον Όδυσσαέα. Τα γεγονότα της έκκλησίας Άγιου Γεωργίου. Ο επίλογος μιας τραγωδίας.

— Τόν Άλέξη τόν αγαπώ σαν παιδί μου! Έλεγε συχνά ο Άλη Πασάς. Μου τόν άφησε ο πατέρας του στο λαϊμό μου και δέν τόνε ξεχωρίζω από τούς γιούς μου, τόν Μουχράφι μου και τόν Βελη μου. Εινε λιγάκι τρελλούτσικος, μά θά σπρώξει. Παιδιά ειν' ά- κόμη!...

Ο νέος για τόν όποιον μιλούσε με τόσο ένδιαφέρον ο Τύραννος τών Ιωαννίνων ήταν ο γιός του Νούτσου Καραμεσίνη, τού πλουσιού Ήπειρώτη έμπόρου που είχε βοηθήσει τόν Άλη νά γίνη από ληστής τών βουνών, μέγας και ισχυρός Σατράπης επί 32 χρόνια.

Ο Άλέξης—που σύμφωνα με τήν τότε τοπική συνήθεια—έπηρε ως έπίωνμο τού βαφτιστικό όνομα τού πατέρα του, Νούτσος, ήταν από νέος πολύ ζωηρός. Άγαπούσε τή συντροφιά τών ό- ραίων γυναικών και κάθε διασκέδασι. Στο Άλφιασσαδικό Σερράκι ικανοποιούσε όλες αυτές τις επιθυμίες του, γιατί καμιά δέν μπορούσε ν' άντισταθή στο ζουητικό προσητατευμένο τού Σα- τράπη. Ο Άλέξης τρελλανότανε για τήν ιππασία, τόν κυνήγι λαγών και περδικών, για τά ξεφαντώματα. Ένας χρονογράφος της εποχής εκείνης γράφει:

...Η συνειθεστέρα τών τότε διασκέδασεων, είτε εις τά σπίτια, είτε εις τās έξοχάς, ήτο, πλην της υπερβολικής και μέγχι μέθης εθώχιας, τó νά παίξη ή άγχύκιος μουσική διάφορα έρωτικά ως επί τού πλείστον άσματα και νά χορευούν νεοί ώρωται, ευλόγηστοι, λαυ- πρώς σκολομενί, κρατούντες διά τών χειρών ή διά τών δακτύλων πρós άλληλα γαλιάννα ένα ευχημα κοίλα καρδιαλα. Οι νεοί ούτοι έκαλούντο Τσιγορίων και' εχρησίμευαν εις τά συμπί- σια ως άλλοι Γανυμήδαι κλπ.

Ο Άλέξης Νούτσος είχε τά καλλίτερα κ' χρισσοτόλι' στα άλογα και τά επιδειχότερα λαγονικά σκυλιά. Στα κν' νήγια έπαιρνε μαζί του και μερικούς από τούς Τσιγορίους. Για όλες αυτές τις ευτυχίες του τόν έξήλευαν και αυτοί ά- κόμη οι γιοί τού Τυράννου και πολλές φορές ξμάλωσαν μα- ζί του. Κάποτε μάλιστα και πολύ άσχημα, από τήν άκόλου- θή άφορη.

Ο Νούτσος επέμενε νά θεωρητ' τόν Ζαγόρι, τήν ιδιαίτερη πατρίδα του, σά δική του Έπαρ- χία, έπάνω στην όποιαν οι Τούρκοι δέν έφερεε νάχουν καμιά δικαιοδοσία. Άλλ' οι γιοί του Άλη επέμεναν νά εισπράττουν φόρους από τούς Ζαγοριανούς και ή ύπόθεσις έφτασε στός Παλάτι. Ο Άλέξης δέν έδιδασκε νά θμίσρη στόν Τύραννο τούς όρκους του και τις συμ- φωνίες που είχε κάνει με τόν πατέρα του και νά τόν ονομάση ά χ ά ρ ι σ τ ο ! Ο Άλής θύμωσε πολύ και διάταξε τόν Νούτσο νά φύγη άμέσως από μπροστά του:

— Φεύγω, ειπε ο Νούτσος, αλλά δε θά πάρω νά διεκδικώ τήν κληρονομία τού πατέρα μου! Τόν Ζαγόρι εινε τσιφλίκα μου, και δέν τόν θέλω για νά πλουτίσω, αλλά για ν' άλαφρώσω τούς συμπατριώτες μου από τά βίσιανα της σκλαβιάς, που τραβούν όλοι οι Ήπειρώτες!...

Ο Σατράπης έδύμωσε περισσότερο και διάταξε για τόν έξορί- σουν στο Άργυροάστρο. Ύστερ' από λίγον καιρό όμως ο Άλής ειδη στόν ύπνο του τόν πατέρα τού Νούτσου που τήρούσε λόγο για τήν καταδίωξη τού γιου του και φοβήθηκε νά τόν εκδικηθή με τή βοήθεια τών άοράτων δυνάμεων. Ο προληπτικός Τύραννος, τήν άλλη μέρα διάταξε τήν ανάκληση τού Άλέξη από τήν έξορία και τήν άλλαγή τών Ζαγοριανών από τούς φόρους.

Πόσο ισχυρή ήταν ή προστασία που έδινε ο Άλέξης Νούτσος στούς συμπατριώτες του, φαίνεται από τόν έξης:

Σε μία κατελείγουσα έκστρατεία τού Άλη Πασά, οι χοροφύ- λακες άγκάφεσαν και τά φορητά ζώα τών Ζαγοριανών για νά με- ταφέρουν τις άποσκευές τού στρατού. Άμα τώμαθε ο Νούτσος έστειλε άνθρώπους δικούς του ενόπλιους, με τή διαταγή ή ν' άπε- λυθερώσουν τά ζώα ή νά μή ξαναγαυρίσουν ζωντανοί! Οι όπλο- φοροί επέθεθησαν εναντίον τών χοροφυλάκων, οι όποιοι άγκατέ- λειψαν τά ζώα, πήγανε στόν Άλη και τού δηγηθήσαν τήν έπίθε- σι. — Ο Άλη Πασάς ζάρωσε τά φρούδια για λίγο και έπειτα ειπε:

— Ο Άλέξης εινε τρελλός, δέν πρέπει νά τόν συνερίζομαστε...

Με τόν καιρό ο Νούτσος καθόρθωσε νά οργανώση τόν Ζαγόρι σ' ένα είδος Όμοσπονδίας από 42 χωριά και 4 κομποπόλεις και νά

βαίνει και υπέρ τών χριστιανών άλλων επαρχιών, καμιά φορά μάλιστα και με κίνδυνο της ζωής του. Δηγογόνται τόν άκόλουθο χαρακτηριστικό έπεισόδιο:

Κάποτε ο Άλη Πασός ύπομιάστηκε δι' ο Όδυσσεύς Άν- δρουτσος έτοιμάζει επανάστασι εναντίον του, τόν παίρνει με καρ- τέρι και διατάζει νά τόν κρεμάσουν. Ο άρχιστανός τών Ιω- αννίνων Ταχτή Άμπάζης και οι δήμιοι έφεραν τόν Όδυσσαέα στόν τόπο της καταδίκες του, κάτω από τόν ιστορικό πλατάνο, όπου νήγονταν ή θανατικές έκτελέσεις. Μόλις τώμαθε ο Νούτσος τρέ- γει γλήγορα και φτάνει τή στιγμή που οι δήμιοι τού περνούσαν τή θηλειά! Ο Νούτσος άρπάζει τόν σχοινί, περνά τή θηλειά στο δικό του λαϊμό, και φωνάζει στόν Άμπάζη:

— Καλλίτερα νά κρεμάσετε έμένο λαρόν τών Όδυσσαέα!

Άλλ' ο Ταχτή δέν τολμούσε βέβαια νά κάνει μια τέτοια πράξι και οι δήμιοι κρατούσαν ασεροδομένο τόν Άνδρουτσο και φώνα- ζαν νά τόν κρεμάσουν, σύμφωνα με τή διαταγή που είχαν. Γίνε- κει μεγάλος άναβρασμός και ταραχή που έφτασε στ' αυτιά τού Άλη.

Ο Άλής διάταξε κ' έφεραν μπροστά του μαζί με τόν Άν- δρουτσο και τόν Άλέξη, ο όποιος έφώναζε άφοβα:

— Τόν Όδυσσαέα τόν έχω από χρόνια άδελφοποιητό μου! Ζη- τώ νά χαρίσης τή ζωή του σέ μένα τόν θετό παιδί σου! Σ' έξορ- κίζω στην ψυχή τού πατέρα μου, που στάθηκε ο πιο πιστός σου φίλος!...

Ο τόνος της φωνής τού Νούτσου ήταν τέτοιος που ο Άλής δέν συλλογιότανε πολύ:

— Καλάλι σου, όρε μίτρο μου! ειπε. Πάρτουν!

Οι δήμιοι έλύσανε τά χέρια τού άματωλού ο όποιος έ- λευθερός πιά, άκολούθησε τόν σωτήρα του. Έπειτα από λίγο καιρό, ο Άλής όχι μόνο έπαυε νά ύπομιάζεται τόν Όδυσσαέα, αλλά τόν έπηρε και σωματοφύλακά του...

***

Ο Νούτσος δέν ήταν φιλοχρήματος, αγαπούσε όμως τήν πολυτέλεια, κ' έχτισε στό Καπέσσο και στη Σκαμνε- λιά άληθινά μέγαρα και τά στόλισε μεγαλοεπώς.

Στά 1819 κατηγήθηκε στη Φιλική Έπαρ- χία και όρκίστηκε νά πεθάνη για τήν άπε- λυθερώσι τού Έλληνικού Γένους.

Όταν ο περίφημος Ισμαήλ Πασόμπης, επί κεφαλής Σουλτανικών στρατευμάτων, έξεστράτευσε εναντίον τού Τυράννου της Ήπειρου, ο Άλέξιος Νούτσος διορίστηκε άρχηγός ενός τμήματος Άλφιασσαδικού στρα- τού, που έπρόκειτο νά διώξη τόν Πασόμπη πέρ' από τά Γιάννια. Άφου όμως δέν έπέτυχε νά νικήση τούς έχθρους με τά όπλα, ο Νούτσος κατέφυγε σέ στρατήγημα: Ύποκρινεται τού Σουλτανικό, προσέρχεται στόν Πασόμπη ο όποιος τόν διορίζει άρχιφροντιστή τού στρατού του. Ο Νούτσος, πάντοτε με ποικιλία, συμβουλεύει τόν Πασόμπη νά προσκαλέση στόν στρατόπέδου του τούς Σουλιώτες και νά τούς κάνει συμμάχους. Και τόν πείθει.

Όταν όμως ήσαν οι Σουλιώτες, ο Νούτσος συννοειται κρυ- φά μαζί τους και με τούς πιστούς στόν Άλη Πασά Άλβανούς, σπένει τή διχόνοια στο Σουλτανικό στρατόπεδο, φασαρούς όσους από τούς παραπάνω μορφοσε και τούς μπαίνει νύχτα στό πολιορ- κούμενο φρούριο τών Ιωαννίνων. Παρουσιάζεται θριαμβευτής στόν Άλη Πασά, ο όποιος τόν άγκαλιάζει συγκινημένος και τόν όνο- μάζει «έξιο παιδί του».

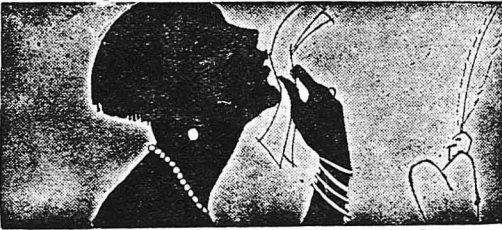
Έπειτα ο Άλής βγαίνει από τόν Κάστρο και κατατροπώνει τόν Πασόμπη.

***

Στά χρόνια της Έλληνικής Έπαναστάσεως βλέπουμε τόν Άλέ- ξιο Νούτσο στο Μεσολόγγι ένθουσιώδη άγωνιστή της Έλευθερίας. Συνεργάζεται με τόν Μαυροκορδάτο και λαβαίνει μέρος στη Συνέ- λειψη της Δυτικής Ελλάδος.

Κατά τόν Άπρίλι του 1822 ή Έπαναστατική Κυβέρνησις δια- τάζει τόν Νούτσο νά πάη στην Ανατολική Ελλάδα, μαζί με τόν Μπαλασάκα, για νά ειρηνεύσει και συμφιλίωση τόν Όδυσσαέα με τόν λεγόμενο Άρειο Πάγο, δηλαδή τή Γερούσια της Ανατολικής Έλ- λάδος, και πάση έτσι ο ολέθριος εμφύλιος πόλεμος. Η Κυβέρ- νησις ήλπιζε δι' ο Νούτσος θά πετύχαινε στην άποστολή του αυ- τή, γιατί είχε όσους άλλους τόν Όδυσσαέα από βέβαιο θάνατο.

Ο Νούτσος μάλιστα με τόν πεμ- πατόρη στρατηγό και γύρισε στην Κόρινθο με τήν ιδέα ότι έπέτυχε τή συμφιλίωση... Ύστερα όμως από λίγες μέρες ο εμφύλιος ξανάρχισε,

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Τό διεθνές Ἀγγλοσαξωνικό θρησκευτικό και κοινωνικό σωματεῖον ὁ «Στρατός τῆς Σωτηρίας» ἀπεφάσισε νά ἐκπετινῆ τῆ δρᾶσι του και σέ μί Ἀγγλοσαξωνικές φυλές.

Τελευταία ἴδρυσε παραρτήματά του στή Γαλλία, ὅπου ἀνεγνωρίσθη ἐπίσημος; μὲ εἰδικό νόμο.

Τό διεθνές αὐτό σωματεῖον ἴδρυσε στό Παρίσι τὸ «Ἀνάκτορον τοῦ Λαοῦ», εἰς τὸ ὅποιον θά λειτουργοῦν διάφορες ὑπηρεσίες χάριν τῶν λαϊκῶν τάξεων και θά γίνονται θρησκευτικά κηρυγματα.

«Ἄς σημειωθῆ τὸρα, ὅτι ὁ «Στρατός τῆς Σωτηρίας» εἶνε σήμερα ὁ μεγαλύτερος φιλανθρωπικός σὺλλογος ὁ ἴδιος τὸν κόσμον.

Ἔχει παραρτήματα σὲ 82 Κράτη καὶ ἀποικίες. Τὰ παραρτήματά του δὲ ἀνέχονται στό σφρασιτὸ ἀριθμὸ τῶν 13,587.

Ὁ «Στρατός τῆς Σωτηρίας» ἰδρύει λαϊκά ἐξουδογεῖα, καταφύγια γιὰ μετανοήμενες Μαγαδάλινες, κέντρα λαϊκῶν παραθερισμῶν, κέντρα ἀναρρώσεως; ἀσθενῶν, γραφεῖα ἐξουδένσεως; ἐργασίας κτλ.

καὶ ἡ Κυβέρνησις, βλέποντα ὅτι κάθε τριπλῶς εἰρηνοφύσεως ἦταν ἄδύνατος, ἐνάστανε τοῦ Νοῦτσου και τὸν Μπαλάσκα, μὲ τὴν ἐντολή νά παραλάβῃ ὁ Μπαλάσκα ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεῖα τὴ χιλιάρχη, ὁ δὲ Νοῦτσος; νά ἐκτελῆ χρεῖ ἐπιτηρητοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐντολή αὐτὴ εἶχε δοθεῖ μυστικά, ἀλλὰ μερικοὶ φίλοι τοῦ Ἀνδρουτσου ἀπὸ τὴν Κόρινθο τοῦ τὴν ἐμαρτύρησαν μὲ γράμμα, και μὲ τὴν προσθήκη ὅτι οἱ δύο ἀπεσταλμένοι τῆς Κυβερνήσεως εἶχαν διαταγῇ νά τὸν συλλάβουν και νά τὸν θανατώσουν!

Ὅταν οἱ Νοῦτσος και Μπαλάσκα, συνοδεύμενοι και ἀπὸ λίγους στρατιώτες τους, ἐφτασαν ἀνύκτοια στό στρατόπεδο τοῦ Ἀνδρουτσου, ἐκατάλαβαν ἀπὸ μερικεὶς κινήσεις, ὅτι ὁ Ὀδυσσεῖας ἤξερε τὰ τῆς ἀποστολῆς τους και ἀντελήφθησαν ὀτιδιέτρεχαν κίνδυνον.

Ἦτανε ὁμως ἀργά γιὰ ν' ἀλλάξουν δρόμο και ἀπεφάσαν νά προχωρήσουν. Ἀεφανα, ἀπὸ παντοῦ ἀναψε φωτιά ἐναντίον τους. Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀντάτη Ἀνδρουτσου πυροβολοῦσαν ἀπὸ παντοῦ! Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἀναγκάστηκαν νά καταρῶνουν σ' ἕνα ξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου κλείστηκαν μ' ἕξη ἀπὸ τους συνοδοῦς τους. Οἱ ἄλλοι φοβισμένοι, σκορπίστηκαν.

Τότε τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρουτσου περιεγκλωσσαν τὴν ἐκκλησία, πυροβολοῦσαν ἀπὸ παντοῦ τοὺς κλεισμένους, και τέλος ἐβῆσαν φωτιὰ στήν ἐξλίαν στέγη τῆς και στήν πόρτα!

Ὁ Ὀδυσσεῖας, παρὼν ἐκεῖ, τοὺς καλοῦσε νά παραδοθῶν, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θά τοὺς ἔκανε κακό... Ὁ Νοῦτσος στήριζόμενος στήν ἀρχαία φιλία τους, βγήκε πρῶτος ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Σὲ λίγο τὸν ἀκολούθησε και ὁ Μπαλάσκας... Ἐμπήκαν ὅλοι σὲ μιά μεγάλη καλύβα.

Ὁ Ὀδυσσεῖας διέταξε τὰ παλληκάρια του νά στρώσουν τρεῖς πέτρας γιὰ νά φιλοξενήσουν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Κυβερνήσεως... Ψήσανε ἀρνία, τρώγαναι και πίνανε. Ἐπάνω στό γλέντι και στό κρασί, ὁ Ὀδυσσεῖας θυμήθηκε ὅσα τοῦ εἶχαν γράψει ἀπὸ τὴν Κόρινθο οἱ φίλοι του, ἀναψε πάλι ὁ θυμός του, σηκώνεται και λείπει στὰ παλληκάρια του, ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶχε στείλει τοῦ Νοῦτσου τὴ Βασίληα και τὸν Μπαλάσκα γιὰ Ἀρχιματῆγο!! Τὰ παλληκάρια πίστεψαν τὰ λόγια αὐτὰ και ἐρεθίστηκαν. Τότε ὁ Ἀνδρουτσος δυναμιώμενος τῆ φωνῇ, φωνεῖ:

- Λοιπόν, αὐτοὺς θέλετε ἡ ἐμένα;
- Ἐσένα, ἐσένα καπετάνιε! ἐφώναξαν ὅλοι μὲ ἄγριο ἐνθουσιασμό.

— Τιμωρήστε λοιπὸν τοὺς ἐχθρούς μου ποὺ εἶνε και δικοί σας ἐχθροί! εἶπε και βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα, μέσα στήν ὅποιαν ἐτρέφανε.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρουτσου ὤρμησαν και ἐσφάζαν τὸ Νοῦτσου, τὸν Μπαλάσκα και τοὺς ἕξη συνοδοῦς τους!...

Μὲ τέτοιο τραγικὸ θάνατον ἔλαβε τέλος (τὸ δειλινό τῆς 25ης Μαΐου 1822) ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Ἀλεξίου Νοῦτσου. Ἀπὸ τὴν ἱστορία ξερούμε ὅτι και ὁ Ὀδυσσεῖας Ἀνδρουτσος ἐτελειώσε τῆς ἡμέρας του μὲ βίαιον θάνατον. Τὸν ἐφυλάκισεν ὁ Γκούρας στήν Ἀκρόπολι, και μιά νύχτα τὸν ἐγκρέμισε ἀπὸ τὸ Ἐρσθειο κάτω. Ὁ Ἀνδρουτσος ἔπεσε στοὺς βράχους και σκοτώθηκε.

© Ἱστοριοδίφης

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ... ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Στὰ σύνορα τοῦ Σάν Ντιέγκο, στήν Καλιφορνία, βρίσκεται ἡ πόλις τοῦ Μεξικίου Τία Ζονάνα, ποὺ ἡμπορεῖ νά ὀνομασθῆ ἡ «Πόλις τῆς ἁμαρτίας»!...

Ἡ Τία Ζονάνα εἶνε μιά πόλις ποὺ ἔχει τὸ ρεκόρ τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅποιος μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ ἕνα κατάστημα σ' αὐτὴ, εἶνε βέβαιος πὼς γρήγορα θά γίνῃ ἐκατομμυριόχος.

Ὁ μοναδικὸς κεντρικὸς δρόμος τῆς Τία Ζονάνας εἶνε γεμάτος ἀπὸ καταστήματα ποὺ πωλοῦν ἀποκλειστικῶς οἰονοπευματώδη ποτά, και ἀπὸ νάναινεκ. Οὐδε ἕνα ἄλλο εἶδος κατὰστημα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ και ὅλα αὐτὰ τὰ μαγαζιά μέρα και νύχτα εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ κόσμο, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἄλλοις πολὺ περιστεότερος κόσμος εἶνε μαζεμένος στὰ πεζοδρόμια και περιμένει... νά ἔλθῃ ἡ σειρά του γιὰ νάμπῃ νά πιῇ!...

ἴσως ἐννοήσατε τώρα τί συμβαίνει. Ἡ καινούργια Μεξικανικὴ πόλις βρίσκεται κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Ἀμερικῆς. Στὰς Ἰννομένας Πολιτείας ἀπαγορεύεται, ὡς γνωστόν, χάρις στὸν εἰδικὸ νόμο τῆς «ἔθρασις» κάθε οἰονοπευματώδες ποτό. Οἱ Ἀμερικανοί, λοιπόν, τῆς Καλιφορνίας ποὺ θέλουν νά πιοῦν—και εἶνε χιλιάδες—δὲν ἔχουν παρὰ νά πάσουν ἕνα αυτοκίνητο, νά περῶσουν τὰ σύνορα και νά πᾶνε στήν Τία Ζονάνα, ὅπου ἔχουν κάθε δικαίωμα και νά σκάνουν, ἂν θέλουν, ἂπ' τὸ πολὺ ποτό!

Οἱ πολυάριθμοι πελάται τῆς... οἰονοπευματώδους αὐτῆς πόλεως εἶνε γεμάτοι χαρὰ, γιατί ἐγλύτωσαν ἂπ' τοὺς αὐστηροὺς νόμους τοῦ τόπου τους.

Ἐξ αἰτίας ὁμως ὅλων αὐτῶν ἡ Τία Ζονάνα ἔχει τὴν τιμὴ νά θεωρηταί ὡς πόλις «ἐκτὸς νόμου» ὡς ἡ πιὸ ἀνήθικη και ἡ πιὸ ἐγκληματικὴ πόλις ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ ἀρχὴ ἐπροσπάθησαν νά υπερασπίσουν τοὺς Ἀμερικανούς ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιάζει ἡ πόλις αὐτὴ, ποὺ δὲν ὑπόσταται κανένα ἔλεγχον. Μάταια, ὁμως, κλειοῦν τὰ σύνορα ἀπὸ τῆς β. τοῦ βράδου. Οἱ Ἀμερικανοί, ἀπόστατα, φροντίζουν νά ἔχουν περὰ τὰ σύνορα πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα και ἡ Τία Ζονάνα μαζεῖται τοῦ κόσμου τὸ χρυσάφι, ξεπταρτίζοντας τοὺς Γιάγκηδες.

Κάθε τόσο ὁμως ὁ κόσμος μαθαίνει μ' ἐκπληξη μεγάλη τὴν εἶδη κάποιος φοβερῆς τραγωδίας ποὺ ἐπαλχθηκε στήν καταραμένη αὐτὴ πόλι ἐξ αἰτίας τοῦ πιουτο.

Τώρα τελευταία ἔβλεπε ἀπὸ μερικὸν μεθυσμένος μιά ἀπαγωγὴ δυὸ κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα ἂπ' τοὺς ἀπαγωγεῖς των. Τέλος δὲ δλόκληρη ἡ οἰκογένεια τους ἠτυοκτόνησε, γιατί δὲν μπόρεσε νά ἐπιζήσῃ ἔπειτα, ἀπὸ μιά τέτοια ντροπή.

Ἡ Μεξικανικὴ Κυβέρνησις προσπαθεῖ νά κἀνῃ ὅτι μπορεῖ γιὰ νά θέσῃ τέρμα στῆς ὑπερβολῆς αὐτῆς ποὺ μποροῦν νά δυσφημοῦν τὸ Μεξικό. Ἡ γεωγραφική, ὁμως, θέσις τῆς Τία Ζονάνας δυσκολεῖ πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐπιβλέμεως.

Χάρις, ὁμως, στὸ θῆροπον ποὺ γίνεται ὑστερα κ' ἀπὸ τὸ περισσότερο σκάνδαλο, θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι γρήγορα θά τελιωσῇ ἡ δόξα τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁμως, οἱ καταγέρηδες ἔμποροι τῆς θάχουν κάνει ἐκατομμύρια και τότε θά γίνοντο ἀγαλῶδες οἱ νομοταγέστεροι πολῖτες τῆς Μεξικανικῆς Δημοκρατίας.

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἐνα λουλουδι μοναχὰ φτωχὸ τι θά μοῦ κἀνῃ
γιὰ τὴν οὐράνια κόρη ὀμορφιά σου;
Θαρρεῖς και μιά πρωτομαγιά ἂν τὴ μαδήσω, φτάνῃ
γιὰ νά στολιώσω τὰ χρυσόξανθα μαλλιά σου;

Γιὰ τέτοια οὐγατογέννητα κρινοπλασμένα κἀλλη
ποῦ ἕνας ἥλιος, ἡ ματιά σου, τὰ χρυσάσνει
και δλόκληρη τὴν ἀνοίξει ἂν ἀγκυλιάσω, πάλι
γιὰ νά στολιώσω ἕνα μοναχὰ, δὲ σώνει!

Ἄλλη μεγάλη, ἤθελα, ἀτελειωτὴ θυσία,
ἤθελα τὸν Παράδεισον νά σοῦ μαδήσω...
Στὴν ἀγαλλία σου ἀνοίξει αἰώνια νά σκορπίσω
στὴν ὀμορφεία σου... τὴν ἄθανασία...

Τίμος Μωραϊτίνης